

[8mann.]

ne, der efter et skøn skal udbetale det, som den pågældende sociale opgave koster. Hvis der skal betales skat af ydelsen, så må sygekassen og socialkontoret, hvis de skal gøre, hvad de er forpligtet til efter sociallovgivningen, forhøje ydelsen med den individuelle skat. Det gør man nu, og det er denne mekanisme, der fører til et helt overstadigt administrationsvanvid. En revalideringspatient kommer op til sygekassen med et krav, der næsten er efter regning, og som ikke indebærer særlig meget skøn. Man skal finde ud af hans trækprocent, man skal beregne skatten af ydelsen, man skal lægge den til, og dernæst skal man foretage skattetræk med deraf følgende senere transfereringer. Ja men det er da ikke bare noget, der lyder som vanvid. Det er vanvid. Sådan virker det i hvert fald på folk på begge sider af skranken, og det er uheldigt.

Først vil jeg anbefale en generel aflastning af problemet. Finansministeren var inde på det, men jeg vil gerne have præciseret recepten. Det, man plejer at kalde for eksistensminimumsbeløbet, og som er skattefrit, må ligge så højt, at det rummer de typiske pensioner og de typiske ydelser af varigere karakter. Der blev i forbindelse med planerne om en indkomstpolitik mumlet noget om en løsning af lavtlønsproblemet, og det kunne man faktisk passende komme ind på ved samme lejlighed. Men her er det; jeg er uenig med finansministeren, for jeg forstår, at finansministeren vil hæve den nuværende skalas bundgrænse. Hvilken effekt har det? Skalaen er sådan indrettet, at eksistensminimummet gives som et fradrag i indkomsten. Derfor bliver det dyrt at røre ved det, ja, næsten umuligt, medmindre man giver de største lempelser til de største indkomster. Man må se i øjnene, at det er nødvendigt med en reform af skatteskalaen, ellers får man ikke ordnet dette her problem. Det vil sige, at man må indrette det sådan, at eksistensminimummet tilgodeses ved et fradrag i skatten, der er ens for alle. Man kan sætte et mærke på skalaen, der betyder, at op til dette mærke skal der ikke svares indkomstskat. Her skal man jo ikke glemme, at vi også har andre former for skat. De grupper, der typisk ligger under dette mærke, må vi have ud af

skattesystemet. Jeg synes—og jeg talte imod det, da det blev gennemført—at det er vanvid at lægge eksistensminimummet omkring de typiske folkepensioner. Det fører til, at man for at få pensionerne op til den reelle værdi, som de skal have, fordi de skal betale skat, må lægge på pensionerne, og det kan man blive ved med i en uendelighed. Det ville være lettere at tage hele dette område ud.

Men der er en anden generel reform på dette område, som jeg synes vi godt kunne gøre noget ud af, og det hænger sammen med maskinstivheden og med stivheden hos de autoriteter, som foretager kildeskattetrækket. Vi må gøre dette træk smidigere, så det i højere grad retter sig efter den aktuelle indkomst. Jeg vil anbefale, at man lægger mindre vægt, men ikke undlader at lægge vægt på slutskatten.

Disse generelle foranstaltninger er vigtige, fordi der er visse ydelser, som principielt må være skattepligtige. De ligestilles med anden indkomst, fordi de er erstatning for anden indkomst. Det er et ideologisk spørgsmål. Der synes jeg vi skal holde fanen højt. Arbejdsløshedsunderstøttelse er ingen almisse, det er en erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Den skal ligestilles med arbejdsfortjeneste, den er skattepligtig. Derfor er jeg i og for sig ked af det tilbageskridt, der ligger i fru Hanne Reintofts forslag til beslutning. Jeg tror ikke, det er anbefalelsesværdigt at åbne denne mulighed for at slippe væk fra et princip, vi hidtil har hævdet og kæmpet for.

Med hensyn til tabt arbejdsfortjeneste og sygedagpenge er det farligt at forlade det synspunkt, at der skal ydes fuld erstatning ved understøttelsen og ikke en almisse. Det skal tjene til opfyldelsen af grundlovens løfteparagraf om fuld beskæftigelse. Men der er klager over skattetrækket. Der er her to hensyn: understøttelsen må ikke beskæres af skatten, så den ikke opfylder sin funktion. Det er den ene parameter. Den anden er: beskatning må ikke undlades i et sådant omfang, at der indtræder et eftersmæk i slutskatten. At opfylde disse to krav er et administrativt problem, som kan løses. Det gøres ikke med de stive gennemsnitsprocenter, som arbejdsløshedskasserne nu arbejder med efter anvisning fra finansministeriet og vel også efter forhandling med arbejdsløs-